

Barbora Kubelová, *Lucas Fernández a počátky španělského divadla.*

Bakalářská práce, Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2018, 51 s. včetně příloh.

posudek oponenta

Barbora Kubelová si za cíl bakalářské práce stanovila podat charakteristiku španělského divadla od jeho počátků do tzv. Zlatého věku a představit jednoho z dramatiků tohoto období, Lucase Fernándeze. Autorka začíná tím, že zmiňuje antické kořeny evropského divadla a poté počátky španělského divadla (kap. 2-4), pak nastiňuje situaci španělského divadla v době Lucase Fernándeze (kap. 5) a v závěru se zamýšlí nad cílem dramatikovy tvorby a nad jeho výjimečností (kap. 6 a 7). Za textem je zařazeno resumé ve španělštině, abecední seznam použitých zdrojů a obrazové přílohy.

Je třeba ocenit odvážnou volbu literárního tématu a zaměření na starší španělskou literaturu, i to, že autorka pracovala s primárními texty v originále a převážně se španělsky psanou sekundární literaturou. Je zjevné, že autorka usilovala o to, aby zadání své práce dostála, celková úroveň zpracování tématu však podle mého názoru bohužel nesplňuje očekávání. Zásadní slabina práce přitom není v rovině obsahové, byť ani ta není bez nedostatků, ale v rovině textové.

Po obsahové stránce práce základním způsobem naplňuje zadání, byť o některých aspektech tématu je pojednáno velmi stručně až povrchně (zejm. úvodní kapitoly), práce má převážně kompilační povahu a rozsah vlastní autorčiny analýzy je nevelký. Zejména však text práce trpí značnou nesoudržností jak myšlenkovou, tak syntaktickou, spojenou s málo propracovanou větnou stavbou, což v úhrnu práci jako celek staví za hranici stylové normy odborného textu. Jako příklad uvádím pasáž z ústřední páté kapitoly:

Lucas Fernández byl španělský hudebník a dramatik. Narodil se ve vesnici Cantapiedra v Salamance. Byla to jedna z nejdůležitějších vesnic v Salamance v 15. století. Byl synem Alfonse de Cantalapedra a Marie Sánchez. Narodil se roku 1474 v Salamance, stejně jako Juan del Encina. Jeho rodiče zemřeli na mor. Fernández a jeho dvou sourozenců se ujmul Lucasův strýc Alonso Gonzalez de Cantalapedra. Jeden z Lucasových bratrů se pravděpodobně utopil kolem roku 1508 a druhý bratr následoval tradice rodiny a vydal se na církevní kariéru. Lucas Fernández studoval na univerzitě v Salamance, aby se stal knězem. Později se dostává do služeb této univerzity. Musím podotknout, že si Lucas změnil po svém osiření příjmení. (s. 24)

Řada vět nebo i rozsáhlejších pasáží textu je nadto nesrozumitelná či postrádá smysl, v textu občas najdeme některé nevhodně použité výrazy či termíny, jsou zde i chyby gramatické a pravopisné. Např.:

Křesťanství tak trochu přineslo chudobu, protože byl kladen důraz hlavně na víru v Boha. (s. 13)

V tomto díle není mnoho dramatu, ale poprvé se setkáváme se spojením zpěvu a španělského divadla vědomě. (s. 16)

Za doby Lucase Fernándeze, tedy ve středověku, se začala rozvíjet španělská historická situace, která představovala lidské soužití. (s. 19)

Agustín de Rojas Villandrando rozlišuje sedm [sic!] typů herců: bululú, ñaque, gangarilla, cambaleo, garnacha, bojinga. Většinou se od sebe odlišují počtem herců, a také tím, zda hrají komedie, autos či mezhry. V cambaleo se poprvé kromě mužů objevuje jedna žena. (s. 19)

Pocházel z velmožné židovské rodiny, která přešla ke křesťanství a díky tomu byla pronásledována inkvizicí. (s. 20)

Byl prvním dramatikem, který psal divadlo v mateřském jazyce na evropském kontinentu. (s. 22)

Dále byl [Fernández] velmi zapálený do náboženství v Salamance. (s. 24-25)

Autor James Pyle Wickersham Crawford ve svém díle Spanish drama before Lope de Vega s velkým nedostatkem perspektivy hovoří o Auto de la Pasión takto [...] (s. 31)

Auto de la Pasión je trochu hieratické a primitivní [...] (s. 32)

Tato akumulace prvků, plná patosu, která posunuje veřejnost k soužení, začíná už v posledních chvílích výstupu na Golgotu. (s. 32)

Když Lucas Fernández upoutal diváky, tak byl čas na to, aby „rozesl na kopytech“ jejich duše, někdy až neočekávaně. Tyto emocionální části didaktiky se projevují v několika fragmentech díla [...] (s. 36)

Z počátku Lucasovo života [...] (s. 37)

Cañete, Hermenegildo a Lihani se shodují na Zeleném Čtvrtku [...] (s. 37)

Autorka též v některých kapitolách nedostatečně cituje zdroje – např. na straně 13, 17, 18, 34 aj. Na s. 18 je uvedena citace z textu Ruize de Alcarón v českém překladu, s odkazem na dílo ve španělštině, autor překladu ale uveden není. Jeden z titulů sekundární literatury, z něhož autorka hojně čerpala, je v závěrečném soupisů zdrojů uveden dvakrát (položky 1 a 19), z toho jednou chybně (položka 19).

Domnívám se, že nedostatky této bakalářské mohou zčásti pramenit z práce s cizojazyčnou sekundární literaturou, zčásti jsou důsledkem absence metodičtějšího postupu v rámci dílčích kapitol a pravděpodobně jsou rovněž zapříčiněny nedostatečným nadhledem vůči poměrně komplexní problematice.

Podle mého názoru předkládaná bakalářská práce jako akademický text neobstojí a měla by být přepracována, ve stávající podobě ji k obhajobě **nedoporučuji**.

K. Drsková

Mgr. Kateřina Drsková, Ph.D.

České Budějovice, 17. 1. 2019